

Kapitola 7

Upíři neexistují

Lokál hostince U Tří mágů působil opravdu příjemně. Nebyl příliš zakouřený ani špinavý. Stěny zdobily knihy, svítky a obrazy. Nápis na dveřích hlásal: „Vstup pouze pro držitele kruhů“. A těch tu bylo požehnaně.

Už dříve si Akvin všiml, že se nositelé různých rób většinou shlukují k sobě. Zde v restauraci to platilo dvojnásob. Viděl stůl plný mužů v hnědých róbách s kruhy na ramenech, jak něco zapáleně probírají. Kousek od nich seděli modří kouzelníci z magie prostoru a času a o kousek dál další modří. Bílí pak doplňovali prázdná místa u jejich stolů. Proto vypadalo skoro nepatřičně, když si Akvin ve své hnědé róbě přisedl k mladému kouzelníkovi v róbě ohnivě oranžové, který tu už na něj čekal.

„Nevěděl jsem, že už máš mistra,“ díval se Richie trochu opovržlivě na Akvinův oděv.

„Nemám, ale nechtěl jsem budít zájem u místních mistrů bílou barvou hledačů. Nechci, aby nás někdo rušil, když si budeme povídat.“

„To je asi rozumné,“ řekl Richie tónem, který naznačoval, že na tom ve skutečnosti nic rozumného nevidí. „Tak co tě přivádí na jih? Slyšel jsem, že jsi měl nějaké problémy v Akademii. To tě vyhodili?“

„Naštěstí ne, ale je pravda, že jsem byl vyslýchán vyšetřova-

teli Akademie.“

„Týjo,“ ujelo Richiemu jeho staré já, ale rychle se vzpamatoval, „s tím není legrace. I když jsi nevinný, už máš záznam. Pokud by ses náhodou k něčemu zase připletl... Prostě už by to nemuselo být tak snadné.“ Richie ho sledoval pronikavým pohledem.

Akvin si rozhodně nemyslel, že to snadné bylo. Teď ale viděl, jak se na něj jeho přítel dívá a začal přemýšlet, zda jeho poslední věta značila skrytou výhrůžku. Vzrůstající napětí mezi oběma hochy naštěstí přerušil příchod obsluhy. Mladá překrásná blondýnka se světle hnědýma očima, bezpochyby čarodějka, studentka tady ve Strážní Věži, se na ně mile usmívala. Byla držitelkou prvního kruhu. Symbol se jí houpal na zlatém řetízku. Takže už vlastně dospělá kouzelnice a dělala servírku? Akvina to překvapilo a tak se zeptal.

„To víte, mladý pane,“ vysvětlovala, „každý si nějak přivydělává, když to jde. A někteří čarodějové nemají rádi, když musí poslouchat nekouzlíci plebs.“

To slovo plebs vyslovila tak, že Akvin byl okamžitě přesvědčen, že dívka pochází z nekouzlíci rodiny.

„Otec je taky pouhý dřevorubec a věřím, že umí holdovat jídlu a pití stejně jako místní osazenstvo,“ řekl s úsměvem čarodějce.

„Děkuji, že to říkáte,“ usmála se na něj dívka a trochu se začervenala. Tím se rázem stala ještě krásnější. „Tak co si dáte, pánové?“

„Nejlepší víno pro mě – učedníka mistra Suvora a tady pro mého přítele z Akademie!“ zahlasil Richie a Akvin si znovu uvědomil, jak je strašně nesnesitelný. Přitom takový nebýval, nebo snad ano?

„K tomu nějaký sýr a ovoce, jestli můžeme poprosit,“ řekl slečně Akvin.

Ta se lehce uklonila, jak vyžadovala etiketa, a odběhla.

„Štabajzna,“ řekl zamyšleně a spíše pro sebe Richie, „to by mě zajímalo, když chce vydělávat peníze, za kolik by...“

„A jak jdou studia a cesty?“ skočil mu do řeči Akvin. „Určitě máš za sebou nejedno dobrodružství a získal jsi jistě mnoho zkušeností.“

„To je pravda,“ řekl samolibě Richie. „Byli jsme ve Štítu, bojoval jsem s trollem.“ (Akvin si to přeložil jako: „Viděl jsem trolla z obrovské dálky. Vlastně zpoza hradeb.“)

„To je úžasné,“ řekl nahlas a věděl, že asi dělá chybu, když dodával: „Jsou opravdu tak strašliví, jak nás na Akademii učí? Jaká kouzla jsi použil? Už je umíš udělat průraznými, aby promolily i trollí kůži?“

Naštěstí Richie nebyl z nejbystřejších, proto si nevšiml, že si ho Akvin dobírá. Místo toho se snažil vykrucováním a lhaním dostat z této překerní situace. Akvin se poprvé za celý večer chvíli upřímně bavil.

„Takže těmito metodami. Ale to nebudeš ještě vůbec znát. To už je pokročilá magie. Navíc musíš studovat energetickou, na materiálech se to snad ani neučí.“ Tím zakončil Richie své duchaplné povídání. Mezitím jim čarodějka přinesla jídlo a dala Richiemu ochutnat víno. Ten, protože byl rozezlený, do jaké části se sám dostal, víno pohanil, ale stejně slečně dovolil, aby jim ho nalila. Akvinovi samotnému tedy chutnalo opravdu velmi. Byl rád, že to bude Richie, kdo bude dneska platit.

„A jak se má Kurda, kluk jeden kulatá,“ ptal se po chvíli ticha, kdy chlapi jedli, Richie.

„Pořád je s Kippyyanou.“

„S tou tlustou?“

„Vrána k vráně,“ zažertoval naoko Akvin, ale v hlavě Richiemu udělil další černý puntík. Už jich měl plný sešit, dalo by se říci.

„A co kouzlení? Už má alespoň druhý kruh?“

„Možné to je, když jsem odjížděl, připravoval se na závěrečné zkoušky. Ale přešel na magii života a smrti, to víš?“

„O tom žvanil, co si ho pamatuju,“ zasmál se samolibě Richie.

„Ale je fakt šikovný. I v boji už to není tak tragické. Jo a má Zakletého.“

Richie náhle zbledl. To Akvina překvapilo, a proto se zeptal: „A co ty? Máš nějakého?“

„Ne!“ řekl rychle a vztekle Richie. „Nemám a mít nebudu!“

„Já po Zakletém toužím. To je jediné plus této cesty, protože chci z džungle... papouška modroocasého. Dokáží prý mluvit

velmi srozumitelně, takže mohou vyřizovat vzkazy i plebsu,“ vymýšlel si urychleně Akvin a v duchu si nadával, že málem nepříteli prozradil, na jaká zvířata by si měl v budoucnu dávat pozor.

Potenciálnímu nepříteli, pokáral se chlapec v duchu, ale bál se, že zbytečně.

„Jojo, papoušci tady na jihu frčí,“ řekl Richie, ale byl duchem nepřítomný. Jeho už tak bledá pleť zbělela ještě více. Richie vy-
padal nemocný.

Servírka znovu přišla, a když viděla, že láhev je skoro prázdná (celá natekla do Richieho), optala se, jestli má přinést další.

„Přines!“ zavelel Richie.

„A dvě medoviny!“ dodal Akvin, který dospěl k závěru, že opilý Richie bude sdílnější.

„Musím si odskočit,“ řekl, když dívka odešla do chodby ke kuchyni, kde byly shodou okolností i toalety. Dohnal ji a vtiskl jí do dlaně zlaťák. „Příteli dejte dvojitou, mně něco nealkoholického.“

Dívka se na něj ušklíbala a sbalila zlatý tar do kapsy sukně.

Když Akvin ukončil potřebu, která sice byla zpočátku hraná, ale nakonec se ukázala být reálnou, vrátil se do hlavní místnosti. Za okny už byla tma, ale v lokále to žilo více a více. „Čarodějově, když se nametou, tak se budou chovat podobně jako ten prašivej plebs,“ šeptal si potichu, když si sedal zpět k Richiemu.

Ten měl asi čas dát se trochu dohromady, protože už měl zase zdravější barvu. Dokonce se i usmíval.

„A co čeká tebe, kamaráde? Nějaký oddíl? Komunikátor? To bys mi na sebe mohl dát kontakt, však víš, co kdyby...“

Akvin tuhle otázku trochu očekával, proto měl připravenou odpověď: „To nejde. Jdu s hraničáři a budeme pracovat hluboko za nepřátelskou linií. Nesmím vůbec mentální kontakt provozovat, aby mě přes něj nemohli orčí šamani dohledat.“

Tohle byl samozřejmě úplný nesmysl a Akvin doufal, že to Richie nepostřehne. Aby mohl jeden čaroděj aplikovat mentální dotyk na jiného, musel ho nějakým způsobem znát. Sice prý existovaly tajné a složité praktiky, které umožňovaly kontakt uměle vytvořit, ale jednalo se o velmi komplikovanou mistrovskou magii. Navíc vždy bylo třeba mít o své oběti alespoň nějaké informace. Bez nich to prostě nešlo nikdy.

„To je rozumné,“ odpověděl našťěstí Richie. Evidentně zklamán.

Sličná slečna čarodějka přinesla medoviny a víno. Před Richieho postavila vrchovatý kouřící kameninový pohár. Z Akvinova se také kouřilo, ale když se napil, necítil alkohol. Byl to jen čaj s medovou vůní a příchutí.

Akvin ani nemusel předstírat, že mu čaj chutná, protože byl opravdu dobrý. Hned požádal slečnu, aby mu nosila jen tohle, že už na víno ani nevzdychne. Richie se nebránil, druhá láhev už byla načatá a připravená, teď už jen pro něj.

„Je to stejně zvláštní,“ řekl Akvin, když Richie vyprázdnil svůj pohár s medovinou a zapil ho plnou sklenicí vína. „Na východě se rojí trollové, na západě orkové. Chci říct, co že tak najednou?“

„Jo,“ řekl mu jen Richie.

„Na protináboženství...“ Richie vyprskl smíchy, když to slyšel, ale Akvin se nenechal rozhodit. „Na protináboženství nás učili, že nejsilnější stmelení může způsobit Bůh. Nemohou mít trollové a orkové stejného boha?“

„To je blbost,“ řekl mu Richie a jeho pohyby už ztrácely předstíranou galantnost a staly se zbrklými, nepřesnými. Oči těkaly jako kdysi a Richie začínal být opilý.

„V Kurytě prý sídlí nesmírně nebezpečný kult,“ pokračoval Akvin a strkal tak nohu mezi dveře. Snad nebudou mít ostré hrany, pokud se je Richie rozhodne prudce zabouchnout.

„Vo Kurytě mi nemluv, kamaráde,“ řekl Richie spíše stolu, než Akvinovi.

„Máš zkušenost?“

„Byl jsem tam. To byla dííííra!“

„Mě ta země vždycky (*děsila*) zajímala,“ šťoural dál Akvin, „hlavně ta síla toho... jak on se to jmenuje...“

„Štaghorš,“ řekl temně Richie, „to je to jeho jméno. Štaghorš. A co Štaghorš předurčí, to se naplní. Co Štaghorš nařídí, to se vyplní. Stejně jako že slunce vychází a zapadá, stejně tak... Ale upíři neexistují!“

Poslední větu Richie přímo vypískl. Několik poblíž sedících čarodějů se jejich směrem zamračeně podívalo. Akvin sledoval, jak se jeho příteli zrychlil dech. Celý se opotil. Poslední kapky

vína nalil do sklenice a roztřesenou rukou ji uchopil. Pak se na Akvina nepřítomně usmál.

„To nás učili,“ řekl vážným, možná trochu šíleným hlasem a vypil naráz obsah sklenice. Do té doby měl v sobě celou druhou láhev vína a druhý korbek medoviny, i přesto se původní bledost vracela. Čarodějové v místnosti se po něm ohlíželi. „To nás učili ve škole. Víš. Že nejsou... Ale jen se jeď podívat do Kuryty.“

„Počkej,“ usmál se Akvin, ale celkově se cítil vyděšený. Richieho něco muselo strašlivě trápit. Vypadal teď tak na čtyřicet let. Starý, unavený, zničený, opilý. „Upíři přece opravdu neexistují.“

„Samozřejmě! To chtěj, aby sis myslel. Já...“ Richie se náhle postavil a naprosto klidně řekl: „Já musím jít.“

Pak se zvedl a nepřírozeně kráčel k záchodům.

Akvin čekal několik minut. Ale jeho přítel se už nevrátil.

Chlapec seděl, popíjel medový čaj a přemýšlel. Upíři neexistují? To je přece pravda. Jen děti a blázni věří v něco tak směšného, jako je mrtvý, sající krev naivním pannám, spícím u otevřeného okna, kde tak maximálně nastydnou. Ale přesto... Když slyšel nějaké povídačky o upírech, téměř vždy naznačovaly spojitost se Štaghoršem. To si z proti-náboženství dobře pamatoval. Jenže když připustíte existenci upírů, musíte připustit i existenci vlkodlaků, draků a nakonec i samotných bohů a to prostě Akvin nesvedl. Nemohl si dovolit věřit pohádkám. Mohl si ale dovolit jim nevěřit? Akvin si vzpomněl na elfy, na Welleta a na jeho vyprávění o stvoření světa. Jestli to byla pohádka, elfové tomu věřili a elfové byli moudří tvorové. Nižší než čarodějové, to je jisté, ale znali prastarých dějin, tradic a obyčejů.

*

„Tak to budou čtyři zlaté tary a pět stříbrných, prosím.“

Servírky příjemný hlas vytrhl Akvina ze zamyšlení. „Prosím?“ zeptal se chlapec. Musel se zamyslet opravdu hluboce, protože hostinec se mezitím téměř úplně vyprázdnil. Poslední skupinka čarodějů v hnědých róbách právě dopijela tmavorudé víno a chystala se k odchodu. Akvin pocítil určitou zvrácenou pýchu

nad čaroději svého oboru, že vydrželi až do zavíračky.

„Čtyři zlaté a pět stříbrných,“ zopakovala mu dívka ony značně nepříjemné cifry.

„To nemyslíte vážně?“ ptal se Akvin.

„Bohužel,“ řekla slečna a byly tam vidět jisté sympatie a pochopení. Asi nebyl Akvin první host, který zůstal poslední u stolu poté, co si někdo objednal „to nejlepší víno, co máte“.

„Obávám se, že tolik u sebe nemám,“ řekl Akvin a situace mu přišla podivným způsobem směšná. Richie ho zase podfoukl. Akvin se usmál na slečnu a řekl: „Ale v hostinci, kde bydlím s přáteli, mám zbytek peněz, určitě bych to nějak dal dohromady.“

„Kde to je?“ ptala se slečna.

„U Bílé růže. Obávám se, že skoro na druhé straně města,“ řekl Akvin a musel se usmívat víc a víc. Tomu se nedalo odolat a slečna se začala usmívat také.

„Čekala jsem to,“ řekla. „Tam vás poslali z Věže, že?“

„Je to tak.“

„To máte štěstí, U Bílé růže je blízko univerzitním ubikacím, kde bydlím. Když chvíli počkáte, než poklidím, můžete mě doprovodit domů a zaplatit mi až tam.“

„Nebudete mít problém u majitele?“ ptal se Akvin.

„Možná, ale čert ho vem,“ usmála se dívka.

„Tak já vám alespoň pomůžu, když už jsem vám způsobil nepříjemnosti,“ řekl jí Akvin a začal zvedat židle.

Na Richieho v tu chvíli úplně zapomněl. Servírka byla překrásná dívka, pro kterou mohl nejeden chlapec zapomenout třeba na celý svět.

*

„Mrzelo mě, když mě odvezli sem,“ říkala dívka, zatímco kráčeli ztichlou ztemnělou ulicí města. „Všichni vyprávěli o Akademii, ale nás odvezli sem. Do téhle díry.“

„Neříkej, že když jsi prvně v životě viděla Věž, tak jsi o ní uvažovala jako o díře,“ říkal Akvin.

Ona se zasmála a znělo to božsky. „To ne,“ přiznala, „ale když každý horký den musíš chodit z ubikací přes ty prokleté

smradlavé vinice, skrže ty hnusné zahrady plné ukřičených ptá-
ků a pak stoupat do třicátého patra, tak mi věř, že si rychle pře-
ješ, aby Věž byla alespoň o deset pater menší.“

„Na Akademii je také mnoho schodů a nikdo se zrovna dva-
krát nehrne učit nás, jak otevírat stabilní portály. Silný duch
potřebuje...“

„Silné tělo,“ dokončila za něj a oba se tomu zasmáli.

„Jak ti vlastně říkají?“ zeptal se Akvin.

„Bethany. Bethany ze Strážní Věže. Ale že jsi to ty, můžeš mi
říkat Beth,“ řekla nosovým povzneseným hlasem tak typickým
pro staré mágy (a pro Richieho), že se Akvin musel znovu roze-
smát a ona se k němu připojila.

„Mě nazývají Akvinem Sarakeshským,“ snažil se Akvin
s vážnou tváří napodobit její tón, ale vzápětí mu vyskočily kout-
ky rtů nahoru. Tak tedy již se smíchem dodal: „Ale že jsi mi
dnes umožnila chlastat na sekeru, dávám ti svolení zvát mě
pouze Akvinem.“

To už je opět zasáhla vlna smíchu. Společnost jednoho byla
druhému velmi příjemná. Akvin si vzpomněl na Trill a náhle si
uvědomil, že s ní asi nikdy nebyl tak šťastný, jako teď tady
v noci s Bethany. Byl na sebe naštvaný, styděl se, ale přesto
musel připustit, že Bethany ze Strážní Věže se stala jeho dívkou
snů. Alespoň pro tuhle procházku domů. Pak jí popřeje dobré
noci a už nikdy ji neuvidí. To přece vlastně ani není nevěra, ne-
bo snad ano?

Když se trochu uklidnila, řekla: „A tvé zaměření? Materiální
magie?“

„Je to tak,“ přiznal Akvin a byl trochu smutný, že on odhad-
nout nemůže. Bethanin civilní oděv byl bílý jako stěna.

„Já jsem chtěla původně také materiály, nebo časoprostor,
ale pak mi čaroděj Isreel, velmi moudrý muž, doporučil, abych
se spíš soustředila na magii mysli. Že prý mám na to od přírody
talent. A taky že, když budu dobrá, vybere si mě jako učednici.“

Akvin si ji pozorně prohlédl a chápal, proč by jí mělo jít štou-
rání v cizích hlavách. Do té jeho se dostala hodně hluboko i bez
kouzel!

Právě procházeli kolem lázeňské budovy a Akvin si vzpomněl
na nepříjemné události dnešního dne. Chudák falešný prorok.

Jak mají někteří slaboši tendenci podlehnout bludům. Něco jako Richie s těmi upíry!

„Mezi námi je temný pekelník. Zabíjí mladé muže i ženy. Pije jejich krev,“ vzpomněl si Akvin na prorokova slova po zádech mu přeběhl mráz. Až se musel otrást. *Ne, to je nesmysl. Upíři neexistují.*

Beth musela vycítit, že Akvin není úplně ve své kůži, protože se zastavila, chytila ho za rameno a otočila ho k sobě.

„Jsi v pořádku?“ ptala se.

„Ale ano,“ řekl Akvin a nechápal, proč se mu do očí derou slzy. Ona byla tak krásná, tak nevinná, tak milá.

„Tvůj přítel se ukázal být pěkným šmejdem, že?“ zkoušela to a nebyla daleko od pravdy.

„Ano,“ bylo jediné, na co se zmohl, pohlcen její krásou, ale i záplavou smutku za Richieho.

„Nic si z toho nedělej. Tihle mladí učedníci jsou všichni stejní. Já si myslím, že alespoň ten první kruh by měl člověk nabrat spolu s ostatními, aby si začal vážit...“

Přerušil ji hrubý hlas: „To jste si nevybrali zrovna dobrou noc na procházku!“

Cestu jim zastupoval urostlý vousatý muž v drátěné košili s širokým mečem v pravé ruce. Z ulice, po které přišli, zaznamenal Akvin další pohyb. Když se ohlédl, spatřil dva muže v kožené zbroji. Jeden měl jizvu přes oko a držel lehkou kuši. Nabitou. Druhý byl holohlavý a v ruce svíral obnažený široký meč. Ten s mečem se naklonil k tomu s kuší a něco mu zašepтал. Akvin ho ale slyšel: „Bacha na něj. Je to jak říkali. Je to čaroděj.“

„Mladý pane,“ říkal rádoby zdvořile muž v drátěné zbroji, „teď vyndejte pomalu váš meč a hoďte ho na zem. Jediný rychlý pohyb a je po vás i po vaší krasotince. Nechceme vám ublížit. Chceme jen vaše peníze.“

Jestli chceš jen peníze, tak proč ti tvoji kumpáni věděli, že jsem čaroděj?

Beth se tvářila vyděšeně, ale když zachytila Akvinův odhodlaný pohled, vystřídal strach vzdor.

Akvin neměl hůl, nechal ji U Bílé růže. Proč? Protože se ve městě cítil bezpečně? Kdo ví. Naštěstí měl alespoň meč. Bethany

pro jistotu nebyla ozbrojena vůbec. Pravděpodobně měla někde dýku, ale Akvin to nevěděl.

„Jestli chcete peníze, tak jste si nevybrali správnou skupinu,“ získával čas a věřil, že kdyby se ho nebáli, už by byli i s Beth mrtví. „Tahle servírka si mě vede do hotelu, kde mám všechny úspory,“ otočil se Akvin k Beth a udělal od ní krok vzad, čímž, jak doufal, snížil šanci, že bude zasažen šipkou. Široký terč jménem žádá vystřídá mnohem užší terč s názvem rameno a bok. Zároveň uchránil Beth, že by ji ten blbec z kuší trefil místo něj.

„To máte ale hodně špatné, mladý pane,“ řekl muž v drátěné košili a vztyčil na levé ruce ukazováček. Akvin si toho našťestí všiml, to byl signál. Okamžitě se sehnul a vystřelená šipka mu prolétla nad hlavou.

Beth zakřičela a uskočila ke zdi budovy na druhé straně ulice. Akvin se postavil a tasil meč. Situace byla kritická. Holohlavý muž i vousatý muž vykročili obezřetně proti němu. Zatím si chlapík s kuší v klidu nabíjel vražednou zbraň. Všichni tři vypadali sehraně a zkušeně. Vypadali, jako že podobnou práci už párkrát dělali. Akvin byl jen další zářez. Otázka zněla, kdo je najal. Suvor? Nebo Richie?

„Proč mě chcete zabít?“ zeptal se a byl připraven na cokoliv. Meč v pravé ruce, stále ještě oslabené od souboje s Finlarem, měl připravený k nečekanému nacvičenému přehození do levačky.

„To nám, hochu, neřekli,“ odpověděl mu vousáč v drátěné zbroji, skoro smutně. Pak provedl výpad, který však měl jen odvést pozornost obránce, aby jeho holohlavý společník mohl zaútočit a vážně zranit či zabít. Akvin něco podobného očekával. Zúročoval léta tréninku.

Muže v drátěné košili nevykrýval, jen před ním ustoupil k holohlavému. Ten vedl výpad na Akvinův krk, ale chlapec úder odrazil mečem a sekl holohlavého útočníka do ramene. Hromotluk zařval bolestí. Ale to už tu byl vousatý bojovník s obouručním sekem přes Akvinův hrudník. Mladý kouzelník výpad blokoval a byl překvapen silou úderu vousatého muže.

Rána byla tak silná, že Akvina otočila k vousáčovi zády. Udělal několik potácivých kroků vpřed, čímž si zachránil záda. Ucítil však, jak mu těsně kolem róby prosvištělo ostří vousáčova meče.

Kušník měl nabito a Akvin ho viděl. Někde za ním byl muž v drátěné zbroji a holohlavý se také zvedal. Seslat kouzlo by mladý čaroděj nestihl. To věděl. Naštěstí tam nebyl sám. Mumláni Bethany přešlo ve výkřik, když dovyslovila poslední slabiky zaklínadla. Kušník zavl bolestí a upadl na zem. Šipka se neškodně odrazila od kamenného chodníku a dokutálela se k Akvinovým nohám.

Ten se znovu skrčil a jen doufal. Čepel meče prořízla vzduch několik centimetrů nad jeho hlavou. Akvin se postavil právě včas, aby odrazil další útok, tentokrát od holohlavého. Oba muži zasypávali Akvina řadou úderů a většinu vykrýval jen se štěstím. Ruka ho začínala bolet a jediné, co ho uklidňovalo, byl bolestný křik kušníka někde za ním.

Pak udělal holohlavý chybu a útočil moc prudce. Akvin uhnul jeho čepeli a holohlavý začal ztrácet rovnováhu. V tu chvíli ale na Akvina svištěla další čepel, tentokrát od vousáče. Akvin ji vykryl a už cítil, jak pravačka ochabuje. Na holohlavého ale stačila. Odražený meč chytil oběma rukama a prudce bodl. Vrahova kožená zbroj byla slabým odporem proti Akvinovu broušenému meči a muž s tichým zasipáním padl.

Když Akvin vytáhl meč, tváří v tvář veliteli přepadové skupiny, pustil ho pravou rukou a nechal ho volně viset v levé.

Bylo vidět, že vousáče to překvapilo a rozzlobilo. Akvin mu četl myšlenky: „Si myslí, spratek, že mě dá levačkou?!“

Chlap zaútočil zuřivě a brutálně. Akvin jeho údery kryl levou rukou, která byla nyní poměrně silná, když s ní několik posledních dní pravidelně cvičil. Hlavně mu pomohl trénink s hraničáři, kteří byli hodně zkušenými šermíři. Muž v drátěné zbroji dělal chyby a Akvin je přísně trestal. Žádná z ran však nezasáhla místa nechráněná zbrojí a zbroj nárazy Akvinova meče tlumila.

Pak udělal chybu on a vousatý muž mu uštědřil ne hlubokou, ale dlouhou ránu přes prsa. Krev obarvila Akvinovu róbu rudě a on věděl, že je naživu jen díky notné dávce štěstí. Příště už by ho mít nemusel.

Aby toho nebylo málo, muž s kuší se začínal stavět na nohy. Svou zbraň nechal ležet vedle sebe a vytáhl dlouhý zahnutý nůž. Hladově se zahleděl na Bethany. V zemi, kde kouzelníci tvoří

velké procento populace, i hloupí rváči vědí, odkud vítr vane. A tento muž s jízvou byl připraven pomstít svou rozbolavenou hlavu.

Beth ho viděla a ustupovala podél stěny domu. Akvin se pokusil jí pomoci, ale stále se musel bránit útokům muže v drátěné košili. Ten využíval toho, že Akvin pokradmu sleduje dění kolem Bethany. Akvin viděl, jak je Beth vystrašená. Strach jí znemožňoval seslat kouzlo. Strach jí znemožňoval utíkat.

Muž v drátěné košili to vnímal taky a i přes spoustu drobných, ale jistě bolestivých ran, se začínal usmívat.

To Akvina dopálilo. Zuřivě zaútočil, ale muž v drátěné košili to očekával. Bohužel neočekával, že bude útok tak zuřivý a silný. Akvin mu jednou ranou srazil meč, až vylétly jiskry od kamenné dlažby. Pravačkou praštil vousáče do obličeje a protančil kolem něj. Pak se otočil a sekl ho přes záda. Rána byla silná a zarazila dráty zbroje do nepřítelových zad. Vousáč zakolísal, ale Akvin už ho neřešil. Otočil se a pustil meč na dlažbu. Potřeboval čistou mysl a volné ruce. Zbývaly vteřiny.

Materiální exces.

Hmátl k obloze – symbol vzduchu Aiur. Cítil, jak se moc začíná přelévat ze skrytých míst v jeho mozku do zbytku těla a hlavně do rukou.

Bethany upadla na zem. Schovala si hlavu v dlaních a naříkala. Chlap s jízvou nevnímal nic než hrot svého nože a plačící dívku, ke které se rozvážně blížil. Pach strachu. Vzrušení z vraždy. Pouze to zaplavovalo jeho smysly.

Akvin udělal sérii rychlých gest. Element pohybu.

Vrah chytil dívku za vlasy a začal ji za ně tahat nahoru. Dýku jí zabodne do břicha a bude ji kuchat jako podsvinče za to, co mu udělala.

Akvin namířil gestem Velthe na posledního z vrahů.

„!Ku-Tha!“

Kouzlo se podařilo. Náraz vzduchu odhodil vraha od dívky přímo proti zdi. Do té narazil hlavou a jeho výkřik utichl s hlasitým křupnutím.

Akvin se otočil po vousatém vrahovi v drátěné košili, ale ten byl pryč. Chlapec přiskočil k Bethany a pevně ji objal.

„Už je to dobré,“ šeptal jí do ucha a jeho adrenalinem nabu-

zené smysly zaznamenaly přenádhernou vůni jejích vlasů, hedvábnou pokožku na jejích předloktích a chuť jejích slz, když ji políbil na tvář. Byla to ona, kdo mu polibek vrátil. Se silou a s vášní, jakou Akvin neznal.